

33. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai evangélium példabeszéde, Jézus azon beszédeinek sorába illeszkedik, amelyek a végső időkről, az Emberfia végső eljövételéről szólnak. Mint az okos és balga szüzek hasonlatában a későn érkező vőlegény, úgy itt a talentumok példájában is, az Úr csak hosszú idő után jön vissza. Mindkét példa felhívja a figyelmünket arra a tényre, hogy az Úr érkezése elhúzódik. De egyszerűen csak váratlanul megjön! Az eszkatologikus időből, s az apokaliptikus létsíkból a valósba lépve, eljön mindenkihez, mindannyiunkért. Az Úr ott áll ugyanis életútjaink végén. Eme vigasztaló, biztató szavai szállnak felénk, úton járók felé: „Atyám házában sok lakóhely van - mondja az Úr. – „Eljövök értetek, és magammal viszlek titeket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.”

Így tekintünk e mi földi létünk végére?

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük a kapott talentumokat. Uram, irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Segíts bennünket, hogy okosan kamatoztassuk talentumainkat. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Te, amikor újra eljössz, add, hogy a jól kamatoztatók jutalmában részesíthess minket. Uram irgalmazz.

Evangélium után

Vannak történetek, amelyeket az emberek egy rossz részletről memorizálnak. Nevezetesen ezt a történetet azon felháborító mondatról, amely a történetet és a gondolatmenetet is zárja, amikor elveszik az egy

talentummal rendelkező szolgától az egyetlen elásott talentumot és odaadják annak, akinek eddig is a legtöbbje volt azzal az indoklással „akinek van, még adnak”. Innentől kezdve ez a történet keserű szájízt hagy az olvasókban és nem is tudjuk, miért kerülhetett ilyen kétes értékű, a mindennapi életben tapasztalt igazságtalanságot rögzítő történet, példázatként ebbe a szövegösszefüggésbe?

Az evangélium azt a látszatot kelti, mintha Jézus a könyöklő társadalmat pártolná, és az örök üdvösséget a teljesítmények függvényévé tenné. Pédabeszéde szerint úgy tűnik, mintha jutalomban csak azok részesülnének, akik sok sikert arattak. Szó sincs erről Jézus példabeszédeiben.

Próbáljunk meg valamit megérteni Jézusnak eme példabeszédeből.

Az evangélium olvasásakor önkénytelenül is azonosulunk az evangélium egyik, vagy másik szereplőjével.

De furcsa módon legtöbbször a negatív szereplőkkel azonosulunk. A jó pásztorról szóló példabeszédben az eltévedt bárányban vélünk magunkra ismerni. A tékozló fiúról elmélkedve, vele azonosítjuk magunkat, és azt fontolgatjuk milyen meszszire mentünk el az atyai háztól. Csak ritkán merünk azonosulni pozitív szereplőkkel, pedig velük kellene, mert tőlük lehet eltanulni az erőnyeket. A példaképünk nem az eltévelyedett bárány, hanem az azt kereső jó pásztor, nem a tékozló fiú, hanem az őt szeretettel visszaváró apa. nem a talentumokat elrejtő ember,

hanem a talentumokat osztogató Úr, s az azokat kamatoztatók.

Nem mindannyiunkban, és nem kellően tudatosított tény, **hogylétünket és képességeinket Istentől kaptuk**, - méghozzá nem is akárhogyan, hanem miként a példabeszéd szolgálja, úgy mi is **előlegként**.

Ehhez Istentől minden ember kapott valamilyen képességet is, - a bibliai megfogalmazás szerint – valamilyen talentumot is- ki egyet, ki kettőt, vagy éppen ötöt, amelyet azután mindenki köteles felnőtt öntudattal és felelősséggel kamatoztatni.– Isten és embertárs javára. Kötelesek vagyunk költői szépségű szavakkal:

Szolgálatára lenni embernek, világnak,
Nagy Istenemnek,
Kicsike hazámnak

Arra viszont senki sem kötelezhető, hogy erejét meghaladó módon munkálkodjék a kapott talentumokkal. Isten nem akar korai halált, szívinfarktust. Nem akar könyöklő társadalmat, még kevésbé profit-szomjas kapitalista vallásosságot, kereszténységet, amelyben mindenki tettekkel bizonyítja képességét, és teljesítményeinek megfelelően nyeri el bérét.

Bizonyára erre utal példabeszédünk befejező szakasza, ahol arról értesülünk, hogy elbeszélésünk mindkét sikeres szereplője ugyan-abban a jutalomban részesül, holott valójában nagyon különböző teljesítményekkel rendelkeztek: az egyik öt, a másik csak kettő talentumot szerzett, jutalmuk mégis ugyanaz: menj be Urad örömébe! Csak a szerencsétlen, mihaszna, tétlen harmadik, aki

Istentől nyert adományát nem kamatoztatta, - elásta - csak ő nem lépett be az Úr örömteli közösségébe.

És ezen megbotránkozunk.

Minden hasonlat sántít. Az is, amit most mondok. Ebben a nehéz időben, sok helyen adnak földet a nélkülözőnek, hogy megművelve, abból éljen. De ha műveletlenül hagyja, visszaveszik tőle, és olyanak adják, aki megműveli. És ezen nem botránkozunk meg.

Íme, ehhez vezet a tétlenség!

Itt élünk egy templomi közösségben, amely egyúttal Isten országának egy reánk bízott tartománya. Krisztus testének egy élő darabkája. Isten meghívott minket, tagjai lettünk egyházának és ez értékes talentum. Az lenne hivatásunk, hogy az evangélium kovaszát elkeverjük saját és a ránk bízottak életében. Nem pedig az, hogy elássuk ezt a talentumunkat a tétlenség sírgödrébe! Ne ássuk el optimizmusunk talentumát a reménytelenség, az apátia, a hitünk talentumát a közömbösség sírgödrében.

Az egyházi év a végéhez közeledik, két hét múlva már megkezdődik az Advent. Használjuk fel ezt az időt arra, hogy áttekintjük, s megvizsgáljuk, hogyan kamatoztattuk talentumainkat? Istentől kapott képességeinket, talentumainkat, jövőbe vetett hittel kell kamatoztatnunk magunk, embertestvéreink, s honfitársaink javára. Ha ezt megteesszük, akkor hozzánk is így szól majd az Úr: „Jól van, te derék és hűséges szolgál... menj be Urad örömébe.

Amen

F. F.